wane Jssa, kes keik inimesse-lapsed armastab, ka teile rohkeste pakkus; kui patto-pimmedus ja rummalus woimust teie üle wõttis, ja teie jo siin ihho-põlwes, patto ja rummalusse läbbi, keigesugguse õnnetusse ja willetusse sisse sattusite! Oh kuida läks südda kurwaks, et teie mitto rasket koorma muidogi kandes, patto läbbi omma risti ja hädda weel suremaks tõstsite. Ehk teie ei wõttaks ka sedda tullewat ello tähhele panna, kus Jummal iggaühhe kätte maksab temma tõõd mõda, siis kihhutaggo teid ommeti se mapeälne ello, mis patto- ja rummalusse läbbi hukka ja nurja lähhäb, sedda ärrawallitseda, mis jubba siin ilmas teile heaks tulleb, ja sedda nihkuda, mis kohhe siin teil kahjuks on. Arge siis pange pahhaks, kui teile monned Juttud aian, ja nende sees teile selgeks teen, mis kahjo, se rummal pattune, ja holetu ello, sadab! Wõtke neid hea melega kuulda ja õppige neist, patto- õnnetusse eest, ennast hoidma.

I.

Ühhe sure külla sees, maan-te äres, sai kahhe aasta eest, Halliko Tomas, sures waesusses hirmsa surma. Temma olli rikka ja joudsawa perrewannematte ainus poeg, kes tedda targaste ja holega kauni te kaswatasid. Aegsaste õppetasid nemmad tedda ramatut luggema ja moistma, õppetasid ja sundisid tedda ka tõõd teggema, hoidsid tedda, et ta kurja ei sanud palio nähha, egga kuulda, ja karristasid tedda wahhest ka, kui lapse! hirmo tarwis läks. Nenda kaswis temma kangeks; ja kui ta seitsmeteistkümmend aastad hakkas käima, pandi tedda kirriko-õpperaja jure luggema. Õppetaja olli temma luggemisse- ja moistmissega öiete hästi rahhul, ja wõtt is tedda lauale wasto. Ei tännini olnud Tomal süüd, eg-